

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: یوری باریسوف (YURI BORISOV)

برگردان: ا. م. شبیری

۱۴ جنوری ۲۰۲۴

درس فاجعه نابودسازی لیبیا

رای گیری در سازمان ملل متحد در باره وضعیت دریای سرخ: درسی از فاجعه نابودسازی لیبیا
قطننامه شماره ۲۷۲۲ (۲۰۲۴) شورای امنیت درباره بحیره سرخ به امریکا حق تجاوز نمی دهد.

رای کنونی در شورای امنیت سازمان ملل متحد درباره وضعیت بحیره سرخ در نگاه اول، تا حدودی یادآور این داستان
بدنام است که چگونه روسیه و چین در سال ۲۰۱۱ «اجازه تجاوز» به لیبیا دادند.

امتناع مسکو و بیجینگ از رای دادن به قطعنامه در آن زمان، راه مداخله نظامی غرب علیه این کشور را باز کرد. به
نظر می رسد امروز هم اتفاق مشابهی روی داده است. روسیه و چین بار دیگر به قطعنامه شورای امنیت رای ممتنع
دادند، نه رای منفی. هرچند واسیلی نیبزیبا، نماینده روسیه تأکید کرد که نویسنده این قطعنامه، یعنی امریکا، نه آنقدر که
برای تضمین امنیت بحیره سرخ، بلکه، با عطف به ماسبق، برای کسب مشروعیت به اقدامات ائتلاف و دستیابی به تأیید
دائمی شورای امنیت تلاش می کند.

چرا مسکو و بیجینگ چنین تصمیم گرفتند و آیا واقعاً شبیه پرونده لیبیا است؟ بلافاصله می توان گفت که هیچ دلیل
قانع کننده ای برای چنین استنتاج وجود ندارد.

روسیه با در نظر گرفتن مجموع شرایط، بسادگی نمی‌توانست رأی دیگری بدهد. اگر به چنین قطعنامه‌ای رأی منفی می‌داد، منافع اقتصادی جدی چین و تعدادی دیگر از کشورهای غیر غربی را که تجارت با اروپا از طریق کانال سوئز برای آن‌ها اهمیت زیادی دارد، به خطر می‌انداخت.

اگر روسیه از چنین قطعنامه‌ای حمایت می‌کرد، خود به خود در ردیف بدترین دشمنان **متحد ستراتیژیک خود**، یعنی ایران که به دلیل بالاترین اولویت‌های سیاست امروزی جهان از عهده آن بر نمی‌آید، قرار می‌گرفت. انگیزه اصلی تصمیم روسیه، حفظ موازنه قدرت جهانی و بی‌میلی قاطع برای آسیب رساندن به آن به ضرر منافع ستراتیژیک خود و همچنین منافع نزدیک‌ترین شرکای خود در بریکس و سازمان همکاری شانگهای بود. دلیلی وجود ندارد که آن را کوتاه فکر تصور کنیم.

در مورد محکومیت اقدامات حوثی‌ها علیه کشتیرانی بین‌المللی و تثبیت بند «حق کشورهای عضو، طبق قوانین بین‌المللی، برای محافظت از کشتی‌های خود در برابر حملات، از جمله مواردی که حقوق و آزادی‌های بحرینوردی را تضعیف می‌کند» در قطعنامه، چیز جدیدی به هنجارهای فعلی حقوق بین‌الملل که دقیقاً همین را می‌گوید، اضافه نمی‌کند. به هر حال، این واقعیت توسط لیندا توماس-گرینفیلد، رئیس هیأت امریکائی نیز به رسمیت شناخته شد و گفت که ما در مورد اصل مبرهن حفظ آزادی بحرینوردی در آبراه‌های حیاتی برای جریان آزاد تجارت جهانی صحبت می‌کنیم. او افزود، که مدت‌هاست این موضوع تثبیت شده که دولت‌ها حق دارند از بازرگانان و کشتی‌های خود محافظت کنند. به این ترتیب، امریکای متجاوز مطلقاً هیچ ارزش افزوده‌ای برای جاه‌طلبی‌های خود دریافت نکرد. شورای امنیت سازمان ملل متحد نیز نمی‌خواست به یکی از طرف‌های درگیری تبدیل شود و در تلاش‌های غرب برای سرکوب دشمنانش در خاورمیانه، شانه‌های خود را به سکوی غربی‌ها تبدیل کند.

این درست به عکس قطعنامه ۲۰۱۱ شورای امنیت سازمان ملل متحد در مورد لیبیا است که با ایجاد حق مداخله نظامی به معنای واقعی کلمه در این کشور، امریکا بلافاصله از آن سوءاستفاده کرد. امروز هیچ کس چنین حقی را به آن نداده است.

البته، امریکا اگر بخواهد می‌تواند «حق حفاظت از آزادی بحرینوردی» خود را به ویژه، شاید با توجه به مهم‌ترین نکته قطعنامه «محکومیت ارائه تسلیحات به حوثی‌ها با نقض قطعنامه ۲۲۱۶ سال ۲۰۱۵»، به گونه‌ای تفسیر کند، که شیاطین در جهنم نیز از آن بیمار شوند. بدیهی است که منظور از تدارکات ادعائی ایران به جنبش انصارالله، تسلیحات مختلف، از جمله راکت‌های بالستیک و کروز است.

گذشته از این، در اینجا یک تفاوت ظریف‌تر از مو وجود دارد. نه اکنون سال ۲۰۱۱ است و نه ایران و متحدان منطقه‌ای آن لیبیا! بنابراین، امریکا مجبور خواهد شد، صرف نظر از قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد، در این منطقه بسیار با احتیاط عمل کند تا با اقدامات عجولانه خود اوضاع را به هم نزند. در غیر این صورت، «بهای مسأله» برای امریکا فوق‌العاده بالا خواهد بود.

با در نظر گرفتن همه شرایط فوق، به نظر می‌رسد تصمیم فدراسیون روسیه و چین برای عدم مخالفت با این قطعنامه امریکا هیچ جایگزین منطقی ندارد.

خوب، اگر واشینگتن، همانطور که انتظار می‌رود، این سند را به عنوان یک کارت سفید برای ماجراجویی نظامی بعدی خود تعبیر کند، آنگاه عواقب آن برای امریکا می‌تواند به قدری وخیم تمام شود، که نه مسکو و نه بیجینگ قطعاً به پشیمانی از رأی ممتنع مجبور نخواهند شد.

اولاً، به این دلیل که در آستانه انتخابات ریاست جمهوری امریکا، این ماجراجویی می‌تواند برای دولت فعلی امریکا مرگبار باشد. ثانیاً، امریکا برای دست زدن به یک عملیات جدی در منطقه قدرت کافی ندارد. به خصوص این که نمی‌تواند با یک ناو هواپیمابر که خودش مورد حمله قرار می‌گیرد، زیاد بجنگد. امریکا برای تقویت جدی گروه‌بندی خاورمیانه‌ای خود، زمان کافی ندارد. زیرا، انتخابات نزدیک است.

پی‌نوشت: عبدالملک الحوثی، رهبر جنبش انصارالله یمن، با اعلام بسیج در اکثر استان‌های کشور تحت نظارت خود، از حامیان خود خواست «علی رغم شرایط سخت، به آموزش‌های نظامی، تظاهرات، راهپیمایی‌ها و کمک‌های مالی» ادامه دهند. او افزود: «مردم ما در اکثر استان‌ها به فعالیت‌های بسیج نظامی روی آورده‌اند و تعداد سربازان وظیفه به هزاران نفر رسیده است».

نقل از: [بنیاد فرهنگ ستر ایتزیک](#)

۲۳ دی - جدی ۱۴۰۲